

Sygn. akt III AUa 354/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Drzymała
Sędziowie:	SSA Feliksa Wilk SSA Maria Szaroma (spr.)
Protokolant:	st. prot. sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **W. K. - Kancelaria (...) w K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

przy udziale zainteresowanej : **J. S. (1)**

o ustalenie niestnienia ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji wnioskodawcy W. K. - Kancelaria (...) w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 stycznia 2012 r. sygn. akt V U 20/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 354/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 6 września 2012 r.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie od decyzji z dnia 21 listopada 2012 r., którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. stwierdził, że J. S. (2) z tytułu zatrudnienia u W. K. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 stycznia 2000 r. do 31 sierpnia 2002 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. S. (1) w okresie od 1 stycznia 2000 r. do 31 sierpnia 2002 r. była zatrudniona w kancelarii radcy prawnego W. K. jako referent administracji w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy za beznaczenia uznał twierdzenia W. K. jakoby J. S. (2) w spornym okresie przebywała na urlopie bezpłatnym, gdyż w świetle art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) udzielenie pracownikowi urlopu bezpłatnego nie powoduje ustania stosunku pracy. Sąd I instancji podniósł, że osoba przebywająca na urlopie bezpłatnym jest nadal pracownikiem dotychczasowego pracodawcy i pozostaje z nim w świetle KP w stosunku zatrudnienia. Z tego względu Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy prawidłowo określił okres podlegania przez J. S. (1) ubezpieczeniom społecznym w zaskarżonej decyzji i na tej podstawie oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji na zasadzie art. 477¹⁴§1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie odwołania. Skarżący zarzucił naruszenie art. 8.1 i 2, art. 10.1 i 2 oraz art. 45.1 Konstytucji w zw. z art.1 k.p.c. i 1 KP w zw. z art. 29 KP oraz art. 1 ust. 2 k.p.a. W uzasadnieniu skarżący podniósł, że organ rentowy nie jest organem władnym do kwestionowania między innymi treści wystawionego świadectwa pracy. W ocenie skrzącego postępowanie ZUS jest bezprawne, gdyż nie znajduje oparcia w przepisach ustawy zasadniczej. Wnioskodawca wskazał ponadto, iż w czasie urlopu bezpłatnego stosunek pracy nie ustaje, lecz ulega zawieszeniu, co oznacza, że zawieszeniu ulegają też wynikające stąd prawa i obowiązki stron. Urlop ten stanowi zatem także swoistą przerwę w opłacaniu składek.

Skarżący zarzucił nadto, że wystawione przez niego świadectwo pracy zostało sprostowane, gdyż pierwotnie pominął w nim fakt przebywania przez J. S. (1) na urlopie bezpłatnym, co zostało następnie bezpodstawnie zakwestionowane. Wnioskodawca wskazał, że brak jest jakichkolwiek przepisów zabraniających sprostowanie świadectwa pracy, jak również terminu po jakim czasie prawo takie wygasa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie skutkuje zmianą zaskarżonego orzeczenia.

Spór w sprawie niniejszej dotyczył ustalenia, czy istniał obowiązek ubezpieczenia społecznego J. S. (1) w okresie od 1 stycznia 2002 r. do 31 sierpnia 2002 r., z tytułu zatrudnienia u W. K..

Sąd Apelacyjny uznał rozstrzygnięcie Sądu I instancji co do zasady za słuszne, przy czym za błędne uznał jego uzasadnienie. Wbrew stanowisku wyrażonemu przez Sąd I instancji wskazać należy, że pracodawca nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne za pracownika w okresie przebywania przez niego na urlopie bezpłatnym, gdyż okres urlopu bezpłatnego jest, zgodnie z Kodeksem pracy - art. 174 § 2, okresem, który stanowi przerwę w realizacji obowiązków i praw pracowniczych u pracodawcy.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że jakkolwiek Sąd I instancji błędnie uzasadnił zaskarżone orzeczenie, to jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy nie wpływa to na istotę rozstrzygnięcia. Uznać bowiem należy, że brak jest podstaw by uznać za wiarygodne twierdzenia wnioskodawcy i J. S. (1) jakoby w okresie od 1 stycznia 2002 r. do 31 sierpnia 2002 r., korzystała ona z urlopu bezpłatnego.

Zgodnie z art. 97.§ 2¹ KP zdanie pierwsze, pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. Brak jest zatem podstaw by uznać, iż pierwotnie wystawione świadectwo pracy zawierało jakiekolwiek błędy pisarskie, bądź omyłkowe stwierdzenia. Sprostowanie świadectwa nastąpiło w niniejszej sprawie dopiero po 11 latach. Jakkolwiek nie można wykluczyć dopuszczalności sprostowania świadectwa pracy po tak długim okresie, to jednakże zmiana taka winna być w sposób należyty udowodniona. W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dokumentów osobowych uprawdopodobniających fakt przebywania przez J. S. (1) na urlopie bezpłatnym. Mając zatem na uwadze znaczny upływ czasu od daty wystawienia świadectwa pracy za niewiarygodne uznać należy złożone przez nich zeznania. Także wątpliwym jest by strony stosunku pracy po tak długim okresie tak dokładnie znały datę rozpoczęcia i zakończenia trwania urlopu bezpłatnego. Także złożone przez płatnika składek miesięczne raporty rozliczeniowe ZUS RNA za J. S. (1) za okres od stycznia 2000 r. do grudnia 2001 r. przeczą jakoby przebywała ona wówczas na urlopie bezpłatnym.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 czerwca 2011 r., sygn. akt I PK 210/10, stwierdził, że kodeks pracy przewiduje stosowny tryb sprostowania świadectwa pracy, inicjowany na wniosek pracownika. **Oznacza to, że ma on obowiązek sprawdzić otrzymane świadectwo pracy i kwestionować zawarte w nim wadliwości.** Nie zwalnia to pracodawcy z obowiązku odpowiedniego - zgodnego z prawem - ukształtowania treści świadectwa. Jeśli jednak ujawni się wadliwość świadectwa pracownik, który świadectwa nie kwestionował, musi - wspólnie z pracodawcą - ponieść konsekwencje owej wadliwości. Pracownik powinien być świadom swych uprawnień (w tym także uprawnień emerytalnych) i wykazać się co najmniej przeciętną przezornością w staraniu o własne sprawy. Na gruncie niniejszej sprawy brak jest mowy o jakąkolwiek dbałość o własny interes. J. S. (1) nie może zasłaniać się nieświadomości prawną zważywszy, że jest córką radcy prawnego, który zresztą wystawił świadectwo pracy. Nie bez znaczenia zresztą ma w niniejszej sprawie fakt, że płatnik składek jest radcą prawnym, a więc wydając pracownikowi świadectwo pracy, winien jako profesjonalista dołożyć należytej staranności by jego treść odpowiadała rzeczywistemu przebiegowi zatrudnienia, zważywszy iż winien być świadom konsekwencji ewentualności błędnie wystawionego świadectwa pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie dał wiary zeznaniom W. K. oraz J. S. (1), iż w okresie od 1 stycznia 2002 r. do 31 sierpnia 2002 r. korzystała ona z urlopu bezpłatnego, a zatem istniał obowiązek ubezpieczenia społecznego. Fakt ten wynika bezpośrednio z pierwotnie wystawionego świadectwa pracy, które to Sąd Apelacyjny uznał za miarodajną podstawę ustaleń w sprawie. Sąd Apelacyjny nie uznał za miarodajne sprostowane świadectwo pracy, gdyż w jego ocenie brak jest jakiegokolwiek dokumentacji potwierdzającej okoliczność przebywania przez J. S. (1) na urlopie bezpłatnym. Złożone zeznania z uwagi na znaczny upływ czasu Sąd Apelacyjny uznał za niewiarygodne.

Sąd Apelacyjny nie odniósł się do zarzutów wnioskodawca w przedmiocie konstytucyjności postępowania ZUS, gdyż uznał że nie jest to przedmiot niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż wnioskodawca w apelacji nie podniósł zarzutów, które skutkowałyby uwzględnieniem złożonego przez niego odwołania. Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji w oparciu o art. 385 k.p.c.